

uden videre. Men derved er Skatteværdernes Interesse aldeles ikke varetaget. Dernæst komme vi til den Bestemmelse i § 2, hvor man har søgt at indføre en Lettelse af Hartkornbyrden, idet man vil hjemle Ret til gennem Vedtægten at tage „lærligt Hensyn til saadan Statteindtægt, der ikke ved forlods Stat paa fast Ejendom er bestattet til Kommunen, saaledes at Skatten af saadan Indtægt procentvis bliver at forhøje inden for de i Vedtægten nærmere bestemte Grænser“. Her tror jeg, man er gaaet ganske uden for, hvad der hjemles gennem Formue- og Lejlighedsfattens Begreb. Selvfølgelig, man kan give en saadan Lovregel som denne her, men man maa vide, at saa forandrer man ganske Formue- og Lejlighedsfattens, og det vilde den ærede Ordfører ikke. Men jeg tror ganske sikkert, at man kommer til det, Formue- og Lejlighedsfattens, ligesom for Resten ogsaa Indtægtsfattens i Kjøbenhavn, forudsætter netop, at at vedkommendes økonomiske Stilling tages som Helhed. Her begynde vi med at opløse Indtægterne og tillægge de enkelte Indtægter forskellig Værdi. Altså derved er man kommen noget bort fra, idet Personens Stilling ikke mere tages som Helhed. Men dertil kommer det meget uheldige, at man ændrer Indtægten, ikke efter Indtægten Bestaffenhed i og for sig, men derimod efter Klassehensyn; man tager Hartkornbrugernes for sig og alle andre for sig, og derved kommer man aldeles bort fra det Skøn over den enkeltes virkelige økonomiske Stilling, som ligger til Grund for Formue- og Lejlighedsfattens. Formue- og Lejlighedsfattens hjemler, at man tager Hensyn til Indtægten Bestaffenhed paa den Maade, at man kan lægge Vægt paa, om Indtægten er mere eller mindre sikker, mere eller mindre usikker; men procentvis at forhøje en Indtægt, blot fordi den ikke hidrører fra Hartkornet, kan ikke stemme med Formue- og Lejlighedsfattens Begreb. Men Bestemmelsen er tillige, synes jeg, højt mærkelig. Der siges derom, at ved Fastsættelsen af denne Bestemmelse i Vedtægten, skal der tages Hensyn til det i Kommunen gældende Forhold mellem Bestatningen, henholdsvis paa Hartkorn og paa Formue og Lejlighed. Er det da Meningen, at man kan sætte Næringsindtægten, for nu at bruge dette Udtryk for det, procentvis betydelig højere, hvor Hartkornet i en Kommune bærer $\frac{2}{3}$, mod Formue og Lejlighed, der bærer $\frac{1}{3}$, medens man ikke kan sætte den saa høj i en Kommune, hvor Hartkornet bærer Halvdelen, og Formue og Lejlighed Halvdelen. Saaledes maa jeg forstaa det, men det er jo et aldeles urigtigt

Forhold; thi det er sikkert nok, at netop i de Kommuner, hvor Hartkornet ikke er særlig bebyrdet, hvor Hartkornsskatten er saa moderat, at ingen Mennesker flage over den, er Forholdet dette, at Hartkornet udreder $\frac{2}{3}$ mindst, og Formue og Lejlighed $\frac{1}{3}$, og netop for de Kommuner, hvor Hartkornet er mest bebyrdet, bebyrder det over Ene, er man gaaet til, at Hartkornet kun bærer det halve, og Formue og Lejlighed det halve. Det, der egentlig skulde være Maalet for Forhøjelsen af Næringsindtægten er jo ikke Forholdet mellem Hartkorn og Formue og Lejlighed, men det er selve Hartkornets Bebyrdelse, absolute Bebyrdelse. Jo højere Bebyrdelsen er, jo mere Grund er der til at søge Lettelse for den. Naar det kan maaste rettes, men, hvad der ikke kan rettes, er en anden Følge, som dette Forslag har. Det er jo det, at den Lettelse, der vindes for Hartkornet, fordeles ikke efter Hartkornbyrden, men den fordeles efter Formue- og Lejlighedsbidraget, altsaa i Forhold til vedkommende Skatteværders Ene. Jo større Ene, desto større Lettelse, det kan dog umulig siges at være et Udslag af Formue- og Lejlighedsfattens. Jeg skal anføre et Eksempel. Lader os antage, at der er to Ejendomme, der affurat have samme Hartkornsskat, og som give samme Udbytte: 4,000 Kr. Nu er det klart, at, tale vi om, at Næringsindtægten skal procentvis forhøjes, kunde vi komme til affurat samme Resultat ved at sige, at Hartkornbyrden skal procentvis nedlætt; det er kun en Ombytning af Tallene. Og lad os sige, at den Forhøjelse, der er givet Næringsindtægten, har ledet til en Lettelse af Hartkornbyrden af $\frac{1}{10}$. Nu have vi altsaa disse to Ejere med lige stort Hartkorn og med et Udbytte af Ejendommene af 4,000 Kr. Den ene ejer sit Hartkorn gældsfrit, den anden har saa megen Gæld derpaa, at han maa udrede 3,000 Kr. aarlig i Rente. Saa har den ene altsaa et virkeligt Udbytte af 4,000 Kr., den anden et virkeligt Udbytte af 1,000 Kr. Den ene bliver fri for at betale Formue- og Lejlighedsstat af 400 Kr., den anden kun af 100 Kr., altsaa den med den største Statteene modtager den største Lettelse. Det kan dog virkelig ikke gaa. — Den næste Ændring, som Flertallet har foretaget, men som for Resten ikke blev omtalt af den ærede Ordfører, er denne, at man har udeladt af Regeringsforslaget §§ 3 og 5, hvorved der indføres ny Overligningsmyndigheder. Det anser jeg for en af de væsentligste Forandringer, der ere foretagne i Flertallets Forslag, og jeg skal ikke sty at udtale, at for mig staar det saa-